

Side kan se saglig paa dem. Og det indvømmede det ærede Medlem ogsaa. Han indvømmede, at det var lige galt, hvordan i bare os ad, for dersom vi stemte med ham og hans Meningsfæller, saa gjorde vi os skyldige i det samme som de Herrer, saa havde vi forbrudt vort Mandat, ligesom de Herrer have gjort det, saa havde vi fortægt baaret os saa græselig ad, at vi vilde omme galt affied paa Valgdagen. Men, sagde det ærede Medlem videre, hvis vi ikke gjorde det, hvis vi stemte imod, saa var det ogsaa galt; thi saa vilde vi, om vi kom ud paa Valgdagen, saa Valget imellem, om vi vilde fortsætte paa den Maade, eller hvordan vi vilde stille os.

Nej, Valgdagen vil komme til at dreje sig om ganske nøgterne Ting, ganske jævne og ligefremme Ting. Den vil komme til at dreje sig om, hvorvidt de Herrer have handlet ved den 1ste April 1894 eller ej. Vælgerne ville komme til at dømme os imellem, og de ville komme til at dømme paa den Maade, at de tilkendegive deres Mening om, hvorvidt noget saadant bør gentage sig i Fremtiden eller ikke. Jeg tror, at Vælgerne ville komme til at svare for det første paa det Spørgsmaal: Skal Valgdagen holdes i Hævd, skulle de Ord, man siger paa Valgdagen, gælde eller ikke? Det ville Vælgerne komme til at svare paa, og det ville de ogsaa komme til at svare paa i den Kreds, hvor det ærede Medlem er fra. Naar det ærede Medlem paa Valgdagen i 1892 stod og sagde til sine Vælgere: Jeg vil være med til en Finanslov, som er rensset for Provisorier, en saadan tror jeg ikke Ministeriet Strup kan tage imod, saa tror jeg, det er af den Slags Ting, det ærede Medlem kommer til at svare for paa Valgdagen igen i 1895. Jeg tror, Vælgerne ville forlange, at Valgdagen respekteres, og dernæst tror jeg ogsaa, Vælgerne ville forlange, at den Forhandlingspolitik, som skal drives her i Salen, skal drives aabent og loyalt saaledes, at de kunne følge med og forstaa den. Og saa tror jeg dernæst, at Vælgerne ville forlange en Politisk ført saaledes, at vort Folketing indtager det Standpunkt, at, hvor det mener, det har Ret, og er fuldt ud sikker paa, at det har Ret, der skal det staa fast og ikke bøje af. Men hvorledes ville de Herrer kunne det, hvorledes ville de kunne modsætte sig de Krav, som komme her ovenfra eller fra Ministeriet, nu Krav som de, der vare fremme i sin Tid? Hvorledes ville de kunne give Vælgerne betryggende Forsikring om, at de ville staa fast, naar de ikke kunde det sidst, da de havde Valget?

Men saa sagde det ærede Medlem ogsaa

— og det synes jeg, han skulde have ladet usagt — at vi i vore Hjerter vare enige med de Herrer om, hvad der var stet. Jeg havde ikke tiltroet det ærede Medlem, at han vilde give sig til at optræde her som Hjerterender. Det klæder ikke det ærede Medlem — lige saa lidt som det klæder nogen anden, selvfølgelig. Den Gang vi den 1ste April skulde stemme om Forliget, da sølte jeg og, det er jeg overbevist om, enhver Forligsmodstander en stor Sorg over, at vi nu skulde til at se, at de Kampe, som vare førte i mange Aar, skulde endes paa den Maade. Jeg er vis paa, at alle vi vilde have været glade, om vi havde set, at de 15 Mand, som havde saa meget Venstrestud, at de ikke vilde gaa med, vare blevne til 20 Mand, saa at det ikke havde kunnet gøres. Hvad jeg her siger, er fuld Sandhed. Hvor tør det ærede Medlem paasta, at vi i vore Hjerter ere enige med ham? Det har han ingen Ret til. Den Gang vi fik Forliget i April, sølte jeg mig for mit Bedømmende saa nedslaaet over, hvad der var stet, at jeg syntes, Fremtiden var mørk. Nu har jeg faaet bedre Haab, Tiden læger Saar, og jeg tror, det vil kunne lykkes for Venstre at komme frem, og at vi ved at arbejde, som jeg sagde forleden, paa bar Grund, ved Reformer kunne naa frem til at danne et frifindet Parti her i Salen, som kan føre Udviklingen videre. Jeg har godt Haab i den Henseende. Men den Gang var min Stilling saadan, og jeg tror, at mange Mennekker inde i Landet havde en lignende Følelse, og at det var Grunden til, at der har været saa stille i Landet i denne Sommer. De må ikke tro, at den Stilhed er af den Art, som det ærede Medlem for Odense Amts 3dje Valgkreds (Berntsen) talte om i Gaar, at Vælgerne ræsonnere som saa: Na hvad, nu have vi faaet en ordinær Finanslov, det er altid bedre end Provisorier, og saa finde vi os i det hele, det kunde maaffe ikke være anderledes. Jeg tror, det er af den Slags Stilhed, som man altid træffer, naar en stor Sorg eller et tungt Slag kommer til Huse. Det ærede Medlem for Odense Amts 3dje Valgkreds ironiserede over, at de Modstandere, som stode sammen den 1ste April 1894, endnu ikke havde organiseret sig som Enhed. Jeg tror ikke, det ærede Medlem skal ironisere derover. Jeg tror, han vil faa at se i denne Vinter, at Forligsmodstanderne ville komme til at staa samlede til fælles Arbejde her i Salen. Han kan blot give Tid, saa skal han faa det at se. Maaffe han saa ikke glæder sig saa stærkt, som han sagde i Gaar, at han gjorde, over, at det ikke var Tilfældet.